

A hős

Nem az a hős, ki szük mellén dobot hord,
És felveri a föld hátán a sok port!

Nem az a hős, ki minden fényes utra
Árnyékot vet és nyelvét égig nyújtja!

A hős nem gázol könnyben és aranyban.
A hős szívében alázat-harang van.

Mikor a sors nem dobja ránk haragját,
A hős elbuvik, hogy ki ne kacagják.

Darócot ölt s mint a mezők paraszija,
A föld sarát kenyérheggyé dagasztja.

Vagy a vadonban szövő medve-álmát
És mint a szent, káprázatos csodát lát.

De ha iszonyat zug végig a földön,
A hős az éjből Toldiként előjön.

Amit örült kéz szétszort és lerontott:
Helyére tesz minden követ és csontot.

Birokra kél a végzet-farkasokkal,
S villát ragad, ahol szemét, mocsok van.

Babéresőt szór rá a rettegő nép,
Mikor a füstből és lángból előlép.

Körülötte kigyulladnak a fáklyák
S minden idők és népek megcsodálják!

Sugár Béla.

Honvédroham

(A világháboruban elesett magyar hősök dicsőségére.)

Tudjátok-e, mi zúg a fellegekben?
Zord Istent hord ölében a vihar.
Rohanva ront, a háztetőt letépi
s a fákra sújt tüzes villámival.
Tudjátok-e, mi zúg a fellegekben,
Tudjátok-e?

Magyar honvédek mennek támadásra,
 hogy összezuzzák honuk ellenét.
 Lelkük haragja zúg a fellegekben
 s villámai cikáznak szerleszét.
 Magyar honvédek mennek támadásra,
 Magyar Bakák!

Nem kényes, cifra had! Már megtiporta
 haláltüzszer rozzant testüket, —
 de föld alól is előhívja őket
 a Kötelesség, Haza s Becsület.
 Nem cifra had: a halál a gazdájuk
 s a — Becsület!

Sár-szennyes földodukból hömpölyögnek
 elő; szemük alélt, mellük liheg...
 Tépett ruhára vasba öllözötten
 vakondokokból lesznek tigrisek.
 Fáradtan, étlen-szomjan talpraállnak
 és — Előre!

Rájuksikolt a srappell, mint a vércse,
 ha leshelyéből zsákmányára ront,
 géppuskák jégesője söpri őket:
 ritkul... ritkul... de büszkén áll a front!
 Rájuksikolt a srappell, mint a vércse,
 de áll a front!

És megy előre, mint a tüzes láva,
 a földön kuszó néma fürgeteg...
 Jaj annak, kinek közelébe ér el,
 mert azt tekintetével fojtja meg!
 Folyik előre, mint a tüzes láva,
 e vasfolyam.

Fegyver ropog, repül a kézigránát,
 sikolt, zokog ezernyi harcigép,
 sísíterg a lángvető, az akna robban,
 megreng a föld és leszakad az ég...
 Fegyver ropog, repül a kézigránát,
 inog a föld!

Ég a falu a terhes éjtszakában,
 lángjában ördögök hada forog...
 S most... robban a bomba, csattan a gránát,
 riadva hördül százezer torok:
 — hiába tűz, az ördög, bomba, gránát —
 Rája, Rajta!

*S ha van pokol, hol forró lángok égne,
 hová vak örültek száza rohan,
 hol csont törik, a hus szakad a testben,
 a poklok pokla ez: honvédroham!
 Kiömlő vérből forró lángok gyulnak,
 Rajta, roham!*

*(Jaj, Jézus, nincs karom!) — Sebaj, előre!
 Szuronyt neki! Ne sajnáld, vágd, csak üsd!
 (Anyám... fiam!) — A rohamkést, előre!
 Nincs irgalom! — (Megfojt a gáz, a füst!...)
 (Jaj, Jézus, meghalok!) — Sebaj, előre!
 Most áll a bál!*

*És zúg a harc a lángban, füstben, porban,
 tombol, zuhog, rikoit sok bős elem, —
 egy percre csönd... megáll a sziv verése,
 aztán Hajrá! Miénk a győzelem!
 Miénk az állás lángban, füstben, porban
 s a Győzelem!*

*...A bős tusák helyén a felkelő nap
 halott honvédet egyet sem talál...
 Másé a földi sir s babér! — Övék a
 Harcok Harca s haláltalan halál:
 A bős tusákban nem hal meg a honvéd,
 csak elesik...*

*Mert tudjátok-e, holdas éjtszakákon
 kik járnak fent a szép felhők felett?
 S ki a vezér, ki dús biborpalástban
 vezényli ott a harci-rendeket?
 Kik járnak fent a jodros fellegekben,
 tudjátok-e?*

*Elésett hősök ők... a Hadak Utján,
 előttük Szent László király halad,
 vezeti őket örök, uj családokra:
 Hazáért halni mindig kész hadat!
 Honvédek ők ott fenn a Hadak Utján,
 Magyar Bakák!*

Vitéz Rózsás József.

